

University of Groningen

Annotatie bij Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage, LJN

Vols, M.

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2009

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Vols, M., (2009). *Annotatie bij Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage, LJN: BH5737 (Sluiting café ogv Damocles)*, Nr. BH5737, mrt. 12, 2009.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Trefwoorden

Sluiting wegens drugshandel
Wet Damocles
Anonieme verklaringen

Domein

Burger bestuur, Openbare orde en Veiligheid

Subdomein

Bijzondere wetten: drugs

JG-nummer

JG.09.0047

Kern

Voor sluiting op grond van artikel 13b Opiumwet van een horeca-inrichting is niet vereist dat drugs in het café zijn aangetroffen. Geanonimiseerde politierapportages waaruit drugshandel blijkt, vormen voldoende onderbouwing van de aannemelijkheid van drugshandel. Daarnaast hoeft om van drugsverkoop te kunnen spreken, de levering en betaling van de drugs niet in het café plaats te vinden.

Instantie

Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage AWB 09/895

Datum

12 maart 2009

Partijen

Uitspraak van de voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage inzake het verzoek om voorlopige voorziening en op het beroep van [eiser] h.o.d.n Café de Taveerne tegen de burgemeester van de gemeente Delft.

Wet en artikelen

Opiumwet, art. 13b.

Samenvatting

De burgemeester heeft in juli 2008 Café de Taveerne te Delft op grond van artikel 13b Opiumwet voor de duur van twaalf maanden gesloten. [Eiser] gaat in bezwaar tegen dit besluit en verzoekt om voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter wijst dit verzoek toe en schorst het besluit tot en met zes weken na de bekendmaking van het bezwaar (zie Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage, 29-08-2008, *LJN*: BE9527). In januari 2009 verklaart de burgemeester dit bezwaar ongegrond en besluit dat het café vanaf maart 2009 wordt gesloten voor de duur van twaalf maanden. [Eiser] gaat in deze zaak in beroep en verzoekt wederom om een voorlopige voorziening.

De burgemeester besluit tot sluiting van het café wegens drugshandel in het café. Hij baseert zich daarbij op rapportages van strafrechtelijk onderzoek. De politie begint in 2008 dit strafrechtelijk onderzoek tegen een plaatselijke drugsdealer (hierna verdachte) die zich in cafés te Delft ophoudt. In de rapportages zijn de resultaten van tagesprekken en verklaringen van verdachte opgenomen. Daaruit blijkt dat café de Taveerne de stamkroeg was van verdachte: hij verhandelde en gebruikte harddrugs in het café. Hij noemt het café een tref- en ontmoetingspunt. In april 2008 wordt verdachte aangehouden tijdens een aflevering van 25,6 gram cocaïne. Tevens wordt in verband met het strafrechtelijk onderzoek de woning van een barmedewerker van het café doorzocht. Uit tagesprekken blijkt dat deze medewerker op de hoogte was van de drugshandel en daarbij betrokken was. In de rapportage wordt geconcludeerd dat gesproken kan worden van een aantasting van de openbare orde en een inbreuk op het woon- en leefklimaat in en rond het café. De politie lijkt een bestuurlijke reactie tegen het café gewenst.

Negen dagen voor het besluit tot sluiting heeft de burgemeester zijn voornemen tot sluiting al aan [eiser] gemeld. Hij meldt daarbij dat sluiting van het café de verstoring van de openbare orde beoogt te beëindigen. Tevens wil de burgemeester de bekendheid van café als plaats waar harddrugs verhandeld en gebruikt worden, teniet doen.

De burgemeester gebruikt bij de uitvoering van zijn beleid een handhavingsscenario, vastgesteld in 2002. Ook daarbij wordt gesteld dat de burgemeester een horeca-inrichting kan sluiten ter bescherming van de openbare orde en de bescherming van het leefklimaat.

De voorzieningenrechter acht het voldoende aannemelijk dat in de periode van februari 2008 tot april 2008 regelmatig harddrugs aanwezig waren in het café. Ook is voldoende aannemelijk geworden dat de handel in drugs in directe relatie staat tot de exploitatie van het café. Deze aannemelijkheid volgt uit de verklaringen van onder meer de verdachte drugsdealer, die als stamgast te boek stond. Ook de barmedewerker stelt in een verklaring dat hij betrokken was bij de drugshandel.

Dat de verklaringen geanonimiseerd zijn, is volgens de voorzieningenrechter niet in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur. Het betreft hier een bestuursrechtelijke bevoegdheid en in het bestuursrecht gelden andere bewijsregels dan in het strafrecht.

Daarnaast geeft de voorzieningenrechter een ruime invulling aan het begrip 'verkoop van drugs'. De verkoop is het totaal aantal aan handelingen dat rechtstreeks tot de overdracht van het verkochte leidt. In het café werden drugs verkocht, ondanks dat de levering van en betaling voor de drugs niet altijd in het café plaatsvonden.

De voorzieningenrechter stelt dat artikel 13b Opiumwet niet vereist dat bij een doorzoeking van of inval in het café drugs zijn aangetroffen. De burgemeester mocht van de juistheid van de door de politie verstrekte informatie uitgaan.

Ook het verweer van [eiser] dat geen verstoring van de openbare orde in en rond het café heeft plaatsgevonden, overtuigt de voorzieningenrechter niet. De handel in, het gebruik van en de aanwezigheid van harddrugs kunnen, zo stelt de voorzieningenrechter, op zichzelf reeds als verstoring van de openbare orde worden beschouwd.

Aangezien niet bleek dat de exploitant adequaat tegen de handel van harddrugs optrad en een barmedewerker betrokken bij die handel was, is de sluitingsduur van 52 weken niet onevenredig. Ook het financiële belang dat [eiser] heeft doet daar niets aan af.

De voorzieningenrechter wijst het verzoek tot voorlopige voorziening af en verklaard het beroep ongegrond. (MV).

Noot:

1. Op grond van artikel 13b Opiumwet, de Wet Damocles, kan een lokaal of woning worden gesloten. In dat lokaal of woning dient dan drugs (opgesomd in een bijlage bij de Opiumwet) worden verkocht, afgeleverd, verstrekt of voor die doelen aanwezig zijn. Burgemeesters maken regelmatig gebruik van deze sluitingsbevoegdheid. In de gepubliceerde jurisprudentie zijn tientallen zaken te vinden die draaien om de rechtmatigheid van sluitingen op grond van artikel 13b Opiumwet. Veelal betreft het een sluiting van een horeca-inrichting, alwaar door de politie een grote hoeveelheid hard- en/of softdrugs is aangetroffen. Ook in onderliggende zaak draait het om een sluiting van een horeca-inrichting.

2. De burgemeester en de voorzieningenrechter stellen dat de openbare orde en het leefklimaat zijn aangetast en verstoord. Ook in het handhavingsscenario wordt de openbare orde genoemd. De burgemeester stelt dat hij middels de sluiting de verstoring van de openbare orde wil beëindigen. Sluiting op grond van artikel 13b Opiumwet vereist echter geen verstoring van de openbare orde. Waarom wordt de openbare orde dan toch genoemd? Waarschijnlijk is hier met een scheef oog gekeken naar artikel 174a Gemeentewet, de Wet Victoria. Op grond van deze bepaling heeft de burgemeester de bevoegdheid om niet voor het publiek toegankelijke lokalen en woningen te sluiten. Om tot sluiting over te kunnen gaan, dient door gedragingen in het lokaal of woning de openbare orde rondom die woning of lokaal worden verstoord (zie A. de Jonge & M. Vols, *Overlast en verloedering; evaluatie wetten Victoria en Victor*, Groningen: VROM-inspectie 2009). Natuurlijk is het zorgvuldig dat de burgemeester de verstoring van openbare orde en het leefklimaat meeneemt in zijn belangenafweging voor het nemen van het handhavingbesluit. Opmerkelijk is wel dat de voorzieningenrechter opmerkt dat het gebruik en de aanwezigheid van harddrugs op zichzelf een verstoring van de openbare orde is. De voorzieningenrechter hanteert hier een ruime opvatting van het

begrip openbare orde. Is het slikken van een cocaïnepil in de beslotenheid van een café op te merken als een verstoring van de openbare orde? Is het spuiten van heroïne in de beslotenheid van de eigen woning aan te merken als een verstoring van de openbare orde? Wanneer de voorzieningenrechter van mening is dat hier de openbare orde wordt verstoord, wordt het begrip openbaarheid uitgehold. Het lijkt een *contradictio in terminis*: ‘de openbare besloten privésfeer’ (zie ABRvS 4 februari 2007, *AB* 2007, 135 m. nt. Vermeer; C.A.J.M. Kortmann, *Staatsrecht en raison d’Etat*, Deventer: Kluwer 2009, pp. 17-18). Blijkbaar slaat het begrip openbaar niet op de plaats waar de orde van toepassing is (als in de orde in het openbaar), maar heeft voor de voorzieningenrechter het begrip openbare orde dezelfde betekenis als het begrip rechtsorde.

3. In café de Taveerne heeft geen inval door de politie plaatsgevonden waarbij hard- of softdrugs zijn aangetroffen. Het dossier, dat het handhavingsbesluit moet onderbouwen, bestaat uit (anonieme) politierapportages van tagesprekken en verhoren van een drugsdealer en barmedewerker. Artikel 13b Opiumwet vereist niet dat drugs worden aangetroffen in het lokaal. Sluiting kan plaatsvinden wanneer drugsverkoop plaatsvindt in het lokaal of drugs voor de handel aanwezig is. De voorzieningenrechter geeft samen met de Afdeling een ruime invulling aan het begrip verkoop van drugs. De Afdeling bepaalde dat verkoop slaat op ‘het totaal aan handelingen (...) dat rechtstreeks tot de overdracht van het verkochte leidt’ (zie Raad van State, 06-08-2003 *LJN*: AI0787, r.o. 2.2.1). De Afdeling accepteert dat ‘anonieme’ getuigenverklaringen worden gebruikt om deze verkoop aan te tonen. In 2009 stelt de Afdeling dat het vaak niet om anonieme verklaringen gaat, aangezien de namen van de personen bekend zijn bij de politie en burgemeester. Dat de namen zijn doorgehaald in de politierapportages betekent niet dat de personen anoniem zijn (zie Raad van State, 14-01-2009, *LJN*: BG9789; Voorzieningenrechter Rechtbank Breda, 27-10-2008, *LJN*: BG4221, r.o. 2.5; Raad van State, 11-12-2002, *LJN*: AF1728, r.o. 2.5).

4. In augustus 2008 stelde de voorzieningenrechter in de zaak van café de Taveerne dat het toen overlegde dossier met (samengevatte) politierapportages de rechter nog niet de mogelijkheid gaf om te beoordeling of de feitenvaststelling door de burgemeester deugdelijk was geschied. Mede gezien het feit dat geen drugs waren aangetroffen in het café, gelden zwaardere eisen van deugdelijkheid voor het politiedossier (zie Voorzieningenrechter Rechtbank ’s-Gravenhage, 29-08-2008, *LJN*: BE9527, r.o. 5.3). In onderliggende (tweede) uitspraak wordt door de voorzieningenrechter omtrent de deugdelijkheid gesteld dat geen reden bestaat om te oordelen dat de burgemeester niet van de juistheid van de door de politie verstrekte informatie uit mocht gaan. De voorzieningenrechter legt het bezwaar dat ontlastende verklaringen, feiten en omstandigheden niet zijn genoemd in het dossier naast zich neer. Niet duidelijk is of het dossier met politierapportages in de tweede voorzieningenzaak uitvoeriger is dan in de eerste zaak.

5. De exploitant stelt in onderliggende zaak dat hem geen verwijt te maken valt. Hij is niet betrokken bij de drugshandel. De Afdeling heeft meerdere malen gesteld dat de (afwezigheid van) verwijtbaarheid van de exploitant geen rol speelt bij de vraag of een lokaal kan worden gesloten. Het is niet van belang of een exploitant niet persoonlijk bij de verkoop van drugs betrokken is geweest. Brouwer & Schilder spreken van een risicoaansprakelijkheid van de exploitant (zie Raad van State 4-07-2001, *AB* 2002, 6 m. nt. J.G. Brouwer & A.E. Schilder; Raad van State, 11-12-2002, *LJN*: AF1728, r.o. 2.4; Raad van State, 06-08-2003 *LJN*: AI0787, r.o. 2.3.1; Raad van State, 05-01-2005, *LJN*: AR8730, r.o. 2.5). Uit een recente uitspraak blijkt dat het gedrag van een exploitant niet totaal irrelevant is. De burgemeester van Delft besluit Café de Sport, een buurtcafé van de Taveerne, tegelijkertijd te sluiten. De uitbaters van café de Sport zijn fel gekant tegen drugshandel in het café en installeren voordat het handhavingsbesluit is genomen camera’s het café. De burgemeester volhardt echter en stelt dat de getroffen maatregelen niet zodanig zijn dat daarmee de sluiting geheel teniet kan worden gedaan. De voorzieningenrechter volgt de burgemeester niet en herroept het handhavingsbesluit (Rechtbank ’s-Gravenhage, 02-03-2009, *LJN*: BH5007. Vgl. Voorzieningenrechter Rechtbank Maastricht, 13-01-2009, *LJN*: BH0376).

Mr. M. Vols, m.vols@rug.nl
<http://www.rug.nl/staff/m.vols/>

Vindplaats

LJN-nr. BH5737.